

"למה את משלה אותם?!" כעסה עלי ראש מחלקת השיקום. "רק בגלל שאת הצלחת לקום ללכת אחרי שאמרו לך שתשארי בכסא גלגלים לשארית חייך, זה לא אומר שגם אחרים יוכלו".

המרירות שבקולה הרתיעה אותי. אני מלווה משתקמים בהתנדבות, מנסה להעניק להם כוחות להתקדם מעבר לפציעה, לתאונה או לפיגוע הטרור. אני באה לעשות טוב, והנה אני נתפסת כגורם מחבל. בלעתי את תדהמתי ופגיעותי, למען היושבים בחדר וצריכים אותי, ועניתי בקול שקט ככל האפשר. "אני לא משלה אותם".

"אבל בגללך הם בטוחים שהם יוכלו ללכת. בסוף הם יצאו מפה בכסא גלגלים ומאוכזבים מעצמם וממערך השיקום כולו".

החלטתי שלא להתייחס למקרה הספציפי שבחדר הסמוך, ממנו היא קראה לי לשיחת מסדרון. "אני לא משלה אותם. הדבר היחיד שאני מבטיחה להם, ועליו אני מוכנה לחתום באלף ידים, זה שאם הם יציבו לעצמם מטרות, ויעבדו קשה לקראתן, אזי הם בטוח ימצאו את עצמם במקום טוב יותר מאשר בו הם נמצאים כעת".

"למה? כי את קוסמת?" סיננה ראש המחלקה בתסכול וכעס.

"לא, אני לא קוסמת. הקסם הוא בידיים שלהם. יותר נכון בראש ובלב שלהם. כשהם לוקחים אחריות על חייהם והם מציבים מטרות לחיים משמעותיים מבחינתם – אז הם כבר נמצאים במקום טוב יותר מאשר במקום של המשתקם או הקורבן או המסכן. עצם לקיחת האחריות כבר מקדמת אותם"

ראיתי שהיא עדין מרירה. "אם את מעדייפה שלא אבוא לכאן, לא אבוא. אך את זאת שצריכה להכנס אליהם ולאמר להם זאת".

ראש מחלקה שתקה והלכה. היא לא אסרה את בואי למשתקמים.

המשתקם שבחדר יצא מבית החולים, לאחר חצי שנה של שיקום אינטנסיבי, כשהוא הולך על שתי רגליו, עם רק מקל לתמיכה.